

Nr 185

Av herrar Börjesson i Falköping och Sundkvist, om rätt till avdrag vid beskattningen för lagfartskostnader.

(Lika lydande med motion nr 137 i Första kammaren)

Enligt gällande förordning skall var och en som förvärvar fast egendom söka lagfart å fånget vid den rätt, varunder egendomen lyder. Hör egendomen under flera rätter, skall med varje del lagfaras vid den rätt, under vilken den lyder. Lagfart skall sökas å landet senast vid det lagtima ting, som infaller näst efter sex månader, och i stad inom tre månader sedan fånget skedde.

Lagfartskostnaden utgör en procent på det högsta värdet av endera köpeskillingen eller det fastställda taxeringsvärdet. Lagfarten kan betraktas som en skatt som skall erläggas efter köpets avslutande och kan vara ganska betungande för den betalningsskyldige. Det vore rimligt att lagfartskostnaderna betraktades som avdragsgill omkostnad för fastighetens förvärvande. Enligt gällande bestämmelser har man dock endast rätt att dra av lagfartskostnaderna om fastigheten försäljes inom tio år och realisationsvinst utgår på försäljningen.

Det synes skäligt att lagfartskostnaderna får upptagas i vederbörandes självdeklaration som avdragsgill omkostnad, då fånget avser taxerad jordbruksfastighet eller en- och flerfamiljsfastighet. Inkomsterna på fastigheten, exempelvis hyrorna, skall ju vederbörligen upptagas i deklarationen, och när det gäller de avdragsgilla omkostnaderna borde också lagfartskostnaderna få upptagas bland dessa. En sådan bestämmelse skulle innebära att avdragsrätten bortfaller vid försäljning med realisationsvinst.

Med hänvisning till vad ovan anförts hemställas,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte an hålla om sådan ändring av gällande bestämmelser att lagfartskostnaderna blir avdragsgilla vid självdeklaration vad avser taxerad jordbruksfastighet samt en- och flerfamiljshus.

Stockholm den 24 januari 1966

Bengt Börjesson
i Falköping

Tage Sundkvist